

Kaya Sancar

AŞKIN VE KEDERİN
KİTABI

♥
CAN

roman

Kaya Sancar
AŞKIN VE KEDERİN
KİTABI

TÜRK YAZARLARI

© Kaya Sancar, Can Yayınları, 2004

1. basım: 2004

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman
Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Işık Şensoy
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0385-5

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Kaya Sancar
AŞKIN VE KEDERİN
KİTABI

ROMAN

CAN YAYINLARI 5

DÜN

1

Belki de en iyisi, her şeyi olduğu gibi, lafı dolaştırmadan anlatmak.

Kırk yaşına girdiğim günün gecesinde karım beni terk etti. Yani üç hafta önce. Üstelik en beklemediğim biçimde.

Birtakım tuhafıklar olduğunu görebiliyordum hayatımda. Kendimi işime kaptırmıştım, kaptırma-ya da devam ediyordum. Aslında işimi bir savaşa dönüştürmeyi başarmıştım. Kendimce bir savaşa tabii. Genelde zengin çocuklarının devam ettiği özel bir Fransız Lisesi'nde Türkçe öğretmenliği yapıyorum. Yaklaşık on yıl oldu. Yo, galiba on bir yıl. Okul, kentin güzel ve zengin semtlerinden birinde. Estetik açıdan çok iyi düzenlenmiş geniş bir bahçesi olan, Levantenlerden kalma, pervazları mermer oymalı bir bina burası. Yüksek tavanlı aydınlık sınıflarında yirmişerli öğrenci gruplarının ders gördüğü şık ve seçkin bir okul. Fransızca'nın büyük bir önemi var burada. Bazı insanlar için Fransızca'nın ken-

disi başlı başına bir yaşam biçimi, bir gustoydu.

Şimdi, böyle bir okulda, çocukların cep telefonlarının ikide bir çaldığı ya da titreştiği, birbirleriyle mesajlaşmaya her şeyden daha çok önem verdikleri bir okulda Türkçe'nin ne önemi olabilirdi? Ya da bir Türkçe öğretmeni böyle bir yerde ne öğretebilirdi?

Bu soruları kendime dert edinmiştim. Onlara çok iyi bir program çıkarmıştım. Okumaları için çok iyi yazarlar, çok iyi kitaplar öneriyordum kendimce. Önermekten öte, ödev veriyordum. Baki'yi, Fuzulî'yi öğrenmek zorunda oldukları kadar, Füzuzan'ı, Adalet Ağaoğlu'nu da bilmeliydi bu çocuklar. Ayrıca, örneğin, dünyada hiçbir çocuk, Salinger'ı ve onun kahramanı Holden Caulfield'ı bilmeden yaşlanıp ölmemeliydi. Belki o zaman, dünya daha güzel bir yer olabilirdi. Hani birtakım ünlülerin yılbaşlarında, bayramlarda diledikleri gibi bir dünya! Barış, huzur, sevgi dolu. Aydınlık yarınlarına güvenle bakılan bir dünya!

Hem sürekli, çocuklara önereceğim yeni kitapları okumak, hem de hayatta hiçbir şeyden zevk almayan, bir gelecek olup olmadığından dahi kuşku duyan çocuklara o eğitimi vermek gerçekten zordu. Mutsuz bir kuşak yetişiyordu yarınlar için. Ben de onları mutlu edemezdim elbette. Böyle bir görev üstlenmeye de niyetim yoktu açıkçası. Ama mutluluğa giden birtakım yollar olduğunu gösterebilirdim. Severler ya da sevmezler, bir şey yapamam. Ama yine de onlara karşı bir sorumluluk duyuyordum. Bir yandan da komik geliyordu bu duygum bana. İnsanın içini acıtacak kadar komik. Hiçbir sorumluluk duymayan ve üstlenmeyen yeni bir kuşağa karşı sorumluluk duyan eski bir kuşağın üyesi olmak! Yaşlanıyor muydum ne?

Üstelik 'andropoz' deyip her şeyin hoş karşılanmaya başlandığı yaşlara daha epey zamanım varken taşıyordum bu duyguları.

Bu çocukların eğitimiyle, sorunlarıyla uğraşmaktan, başka bir şeye zamanım kalmamıştı. Hayatın diğer alanlarından, gerçek anlamda eğlenmekten, gezmekten, hoşça vakit geçirmekten soyutlanmış gibiydim kendimi. Gerçi arada bir, arkadaşlarımızla film geceleri yapıyorduk. Arkadaşlarımız Hadi ile Oya. Benim okuldan, ikisi de öğretmen. Arada bir gelirler, birlikte film seyrederek filan. Ama çok da bir yakınlığımız yok ondan öte. Onlardan da uzak birkaç kişi daha gelir bazen. Seksenli yıllarda gerçekten gerilerek, korkarak izlediğimiz bazı filmleri gülerek izleriz. Video yıllarının vazgeçilmez korku klasikleri neredeyse birer oyuna dönüştü, gazetele-
rin verdiği üçüncü sayfa haberlerinin yanında. DVD'ler bazı gecelerimizi güzelleştiriyor artık. Video yıllarından DVD yıllarına geçmiştik! Galiba ışık hızıyla olmuştu bu geçiş. Sıkıntılarımızı, isteklerimizi ve inançlarımızı bırakmıştık bir yerlerde; ama, bütün bunları nerelere savurduğumuzu artık hatırlamıyorduk.

Sonraları düşündüğümde, neden İpek'in beni öylece terk ettiğini düşündüğümde, defalarca kendimi gözden geçirme fırsatını buldum. Çocuklara okutacağım kitapları okumayı bir yana bırakıp kendimi okumaya başladım. Yeniden. Bildiğim ama unuttuğum en eski kitabı!

Kendimi gözden geçirme fırsatını bulunca kendime öyle çok suç yükledim ki, içinde olduğum bütün odalar bana dar gelmeye başladı.

Evet, onunla ilgilenmiyordum. Bir kadın, hiç değilse, saçının rengini ya da biçimini değiştirdiği

zaman fark edilmek ister. Sürekli bir arada yaşadığı, sevdiği adamın bunu görmesini ister. Bu, reklam filmi gerçekliğinden çok daha ötede bir şeydir. İnsanı bir durumdur.

Yıllardır fark etmemiştim ondaki değişiklikleri. Bırakın içsel olanları, arada bir denediği saç modellerini, değişik tonları, giydiği yeni elbiseleri, hatta bana aldığı kazakları bile fark etmeden yıllar geçirdim onunla.

Hiçbir zaman çok dikkatli bir adam olmamıştım ama, hiç değilse, biraz özen göstermem gerekirdi. Her ilişki kendince bir özen istiyor bizden. Bazen unutuyoruz bunu. Evet, birlikte gezip eğlendiğimiz zamanlar da oldu elbette. Ama yine de daha çok zaman ayırmalıydım. Bunu çok geç anladım.

Çok büyük bir aşka tutulup birbirimizden vazgeçemeyecek kadar sıkıntılar, bunalımlar geçirerek evlenmedik biz! Ama gerçekten sevdim onu. İnsanın güzel bir kitaptan hoşlanması, onu başucu kitabı yapıp arada bir sayfalarında hayata dair bir şeyler okumaktan haz alması gibi bir duyguyla sahip çıktım İpek'e. Zamanla sevgi, aşka, derken aşk, tutkuya dönüştü galiba. Şimdi çok da net bir şey söyleyemeyeceğim size. Nasıl olsa siz anlarsınız ve kararınızı verirsiniz bizi tanıdıkça.

Üniversitede ben Türk Dili ve Edebiyatı okurken o, İşletme Bölümü'ne devam ediyordu. Matematik kafası iyi olan insanlara her zaman hayranlık beslemişimdir. Belki ilk dikkatimi çeken buydu İpek'te. İkinci sınıfta okurken tanıştım onunla. Üniversitenin kantininde. Bir bozkır şehrinde.

Hacettepe Üniversitesi'nin Beytepe Kampusu'nda, kantindeydik.

Yanımdaki masada bir kız arkadaşıyla karşı karşıya oturmuş, ekonometriden söz ediyorlardı. Arkadaşının adı Sevil'di. Sanki anlamadığım bir lisan da bambaşka şeyler anlatıyorlardı. O sırada, okuduğum kitaptan başımı kaldırıp yüzüne baktım. Benim farkımda bile değillerdi tabii. Konuşmaya dalmışlardı. Ekonometrinin, ülke ekonomisinin gidişatını anlamakta ne işlerine yarayacağını tartışıyorlardı. Sonra tartışmayı bırakıp gündelik şeylerden söz etmeye başladılar. Küçük ve güzel şeylerden. Bir gün önce Tunalı'da gezerken, aynalı küçük pasajın üst katındaki bir butiğin vitrininde gördükleri angora kazaktan... Havanın gitgide soğuduğundan... Rüzgârın Beytepe'de ne kadar sert estiğinden... Kar yolları kaparsa, arabalara otostop çekmekten.... Geçen yılki korkunç tipide herkes okulda mahsur kaldığında kendilerinin bölüm başkanının arabasıyla nasıl da evlerine gidebildiklerinden...

Daha önce hiç düşünmemiştim Beytepe'de sert esen rüzgârı. Sanki o sertlik, Beytepe'nin kendisiydi soğuk Ankara kışlarında. Ayrı bir rüzgâr düşünmemiştim hiç. Onların konuşmasındaki, kırbaç gibi şaklayan, deriyi örseleyip kanatan bir rüzgâr! Oysa üç yıl olmuştu bu üniversiteye başlayalı.

Çocukluğum, gençliğim Ankara'da geçmişti ve geçiyordu. Sadece, içinde yaşadığım şehirdi Ankara. Kuru, bozkıra teslim edilmiş, daha doğrusu bozkırın göbeğinde kurulmuş büyük bir şehir. Biraz hüznülü bir tarafı vardır. Kimselere göstermediği, sadece kendisine sakladığı bir yüzü. İstanbul'dan gelenler

sevmez bu şehri. Denizi olmayan şehirleri sevmezdi deniz âşıkları. Ama bir alışmaya görsünler, ayrılmazlar bir daha. İnsan bozkıra da âşık olabilir.

Geniş bulvarları vardır. İki yanında ağaçlar. Bütün yollar Kızılay'a çıkar. Şehrin merkezine. Kimse kaybolamaz sanki bu şehirde. Her yanı ev gibidir. İnsan kendini güvende hisseder. Elbette gündüzleri sakin, geceleri ise tekin olmayan yerleri vardır. Ama gece, insan kendi evinde huzurluyken, o tekin olmayan yerlerde olup bitenleri düşünmez bile. Koca şehir, sürekli bir uyku halini yaşatır içindekilere.

İnsan bazen, bir tepenin arkasında deniz olduğunu zanneder Ankara'da. Ve bu sanrı oyalan onu yıllarca. İstedığı zaman yürüyüp denize bakabilir insan, Ankara sokaklarında. Bozkırda kendi denizini yaratabilir insanoğlu.

Ve sonbahar hep yakışır Ankara'ya.

Bütün zamanım, iyi ve kötü olan her şey bu şehirde, şimdi çok da fazla ayrıntılarıyla hatırlayamadığım bir biçimde geçip gidiyordu.

Bahçelievler'de üç katlı bir apartmanın en üst katında oturuyorduk. Kardeşim Sinan o yıl lise ikkiye geçmişti. Babam henüz avukatlığı bırakmamıştı. Annem ise kendimi bildim bileli hep aynıydı... Arkadaşlarına karşı çok iyi yemekler yapan kusursuz bir ev sahibesi, kocası için eğitimini bile yarıda bırakmış âşık bir kadın, müşfik bir eş, çocukları için atkılarını boyunlarına sarmayı unutmamalarını söyleyen anne!

Yazları iki ayı aşkın bir süre Mudanya'da bir yazlık sitedeki dairelerinde yaşayan klasik anlamda Ankaralı bir aile. Ve onların her yaz Mudanya'da

Marmara'nın sularına bakıp İstanbul'u, oradaki hayatı arzulayan oğulları!

Büyük oğul İhsan, kendi şehirlerindeki üniversiteyi kazanmıştı. Dolayısıyla fazla masraf çıkmayacaktı aileye. Zaten okumayı seviyordu oğulları. Belki, kendilerinden habersiz üç-beş sayfa karalayacak kadar yazmayı da sevmiştir. Ama yeteneksiz olduğunu görüp vazgeçmiştir belki de. Nereden bilsin ailesi?

İhsan adını bana, dayım koymuş. Boncuk gözlü Hilmi Dayım. "Bu çocuk Allah'ın bir ihsanı size. Bakın nasıl mışıl mışıl uyuyor. Bizimkilerin ikisi de dünyada uyumazlardı bebekken. Sonra da böyle haylaz oldular işte!" deyip, kulağıma adımı fısıldamış: "İhsan!"

Babam durumdan pek hoşnut olmamış elbette. Rahmetli dedemin adını vermek istiyormuş bana. Annem de "Yapma Sait, el kadar çocuğa Sadullah adını koymak doğru değil. Artık kimse Sadullah adını kullanmıyor," deyince akan sular durmuş.

Neyse, İhsan üniversite sırasında da ailesiyle beraber yaşıyordu. Lisedeki edebiyat öğretmeni Şahin Bey onu, okumaya yönlendirmişti. İyi yazarlardan öyküler seçerdi edebiyat derslerinde. Genelde İhsan'a yüksek sesle okuturdu, arkadaşları dinlesin diye. Kimse dinlemezdi elbette. Hepsi başka başka şeylerle meşgul olurlardı ben öyküyü okumaya uğraşırken.

Şahin Öğretmen sayesinde farklı yazarları tanıdım, okumaktan zevk aldım. Okumanın zenginlik olduğunu öğrendim. Nasıl olsa hayatta hiçbir zaman zengin olamayacaktım. O tür hırsım hiç olmadı. Dolayısıyla da insanların ‘başarılı’ saydıkları kişilerden olmayacaktım. İstedğim için değil, beceremediğim için. Sıradan bir hayat İhsan’ınki!

Şahin Öğretmen lise sona geldiğimde bir beyin şokuyla bizi terk etti. İnanamadık. Çok içki içiyordu evet. Çok acı bir hayat yaşamıştı. Küçük kızı bir kaza kurşunuyla öldürülmüş, karısı tarafından terk edilmiş mutsuz bir adamdı. *Ama insan mutsuzluktan ölmezdi.* Tabii o zamanlar öyle düşünüyordum. Oysa artık insanın mutsuzluktan ölebildiğini biliyorum, tanıgım. İnsan her gün mutsuzluktan öleceğine, bir gün, bir kerede gebermeyi istiyor. Olsun ve bitsin! Gerçekten çok üzülmüştük. Galiba o gün karar vermiştim üniversitede edebiyat okumaya. Her insanın bir yolu olmalıydı. Ben de sevdiğim bir şeyi yapmalıydım. Yoksa hayat çok daha sıkıcı olurdu. Olması gerektiğinden ve olduğundan çok daha fazla sıkıcı!

Üniversitede istediğim bölümü kazandım. Matematikle aram o kadar kötüydü ki, edebiyat ağırlıklı bir seçim yapmak kaderim gibiydi. Yapmam gerekeni yaptım. Sanırım kardeşim Sinan için de iyi bir örnek oldum. Evet, “Numunelik abi!”

Birçok ilki Ankara’da yaşayan bir ağabey. Sünnetini, ilk aşkını, cinsellikle ilk tanışmasını, ilk kavgasını, ilk dayağını... Sinan’a kendi geleceğinin bir özetini sunar gibiydim bütün yaşantımla. Ama sanırım boynuz kulağı geçecek ve kardeşim evrim geçi-

rerek bugünkü haline, yani bir Türk pandasına dönürecekti!

Hayat gerçekten de rüzgâr gibi geçiyordu ve bu rüzgâr beni çok üşütüyordu.

Bunca kargaşada hiç düşünmemiştim Beytepe'nin rüzgârını, onun kırbaç gibi şakladığını, çatlayan ve yer yer kanayan derimdeki o sertleşmeyi, koparıp yerini tekrar kanattığım kabukları...

Kafeteryada, evlerinin salonundaymış gibi rahatça oturup konuşan kızlara bakmaya başlamıştım.

Benim hizamda oturan kızın adı İpek'ti. Kumral uzun saçlı, ince zayıf yüzlü, elmacık kemikleri çıkık, koca koca, yosun tutmuş havuzlar gibi yeşil gözleri olan kız İpek'ti işte. Karşısında, masanın sağında oturan, ona göre daha tombul, şen görünse de, geceleri gizli gizli ağladığını hissedeceğiniz kadar kederli yüz çizgileri olan, kara gözlü kızın adını ise zaten öğrenmiştim. Ama beni ondan çok İpek ilgilendiriyordu. Bu İpek'i okulda ilk görüşümdü. Daha doğrusu ilk fark edişim. Biri o gün, bu kızın beş yıl sonra karım olacağını söylese inanmazdım elbette!

İki kız büyük bir iştahla dedikodu yapmaya başlamışlardı. Dedikodu konusuna gelince, yelpazeleri hayli genişti. Her şeyden, herkesten konuşuyorlardı.

Sevil'in kardeşinin âşık olduğu kızın sakilliğinden... Organizasyon dersi veren profesörün, karısını bırakıp kendilerinin sınıf arkadaşı olan bir kızla yaşamaya başlamasından... Ünlü bir türkücünün sevgilisini başka bir kadınla aldatmasından... Ünlü bir futbolcunun karısını bir güzellik kraliçesi ile aldatmasından...

Şaşkın şaşkın bakıyordum yüzlerine. Önce Sevil gördü halimi. “Ne arsız şeysin!” dercesine buruşturdu yüzünü. Öyle olmadığını görebildiği halde bunu yaptı. Ben de inatla vazgeçmedim yüzlerine bakmaktan. Tam o sırada, bir şeyler anlatan İpek’in dikkati dağılır gibi oldu, arkadaşının kime burun kıvırdığını görmek için bana döndü. Yeşil havuzlarında yüzmeye başlamıştım ki İpek’in sesi beni kendime getirdi.

“Ne o? Neye tutunamamış onlar?”

“Anlamadım?”

“Elindeki kitabı diyorum.”

“Evet. ‘Tutunamayanlar’. Güzel bir kitap.”

“Çok kalın. Bir şey anladın mı bari? Ne anlatıyor?”

“Herhalde kafandan bile kalındır o kitap!” diyen Sevil’in kakkahası çınladı, yanımdaki pencereye çarpıp dağıldı, tuzla buz, yerlerde.

İpek de gülümsedi, ama temkinli.

“Hakikaten ne anlatıyor?”

“Bitirmedim daha. Ama, kaybolan bir adamın hikâyesi.”

“Yazarı kimmiş? Oğuz Atay. Tanınmış biri değil galiba.”

“Pek değil. Aslında ben yeni tanıdım. Belki...”

Sevil, arkadaşının ilgisinin bana yönelmesinden sıkılmıştı.

“İpek! Hadi derse geç kalacağız.”

“Kaçtığımız dersin neyine geç kalacağız Sevil’ciğim?”

Sevil bakışlarıyla elindeki gazoz şişesini İpek’in kafasında parçaladı; kırık kısmını da benim alnıma

sapladı. Sonra da haince gülümseyerek ikimize baktı.

“Canın oturmak istiyor galiba!”

“Evet! Baksana arkadaş tuğla gibi kitap okuyor. Herhalde bir şeyler öğrenmiştir hayattan. Konuşalım derim!”

Sonra bana döndü İpek.

“Adım İpek, bu da Sevil. Bana en yakın insan.”

“Ben İhsan!”

“Aa bak şiir gibi oldu. İnsan... İhsan!”

Güldü, arada, bir gamze göründü sanki sağ yanağında.

Karşılıklı memnun olmuşuk elbette. Sorular art arda geldi. Hep okur muydum, hangi bölümdeydiniz?.. Elbette belliydi. Böyle kalın bir kitabı başka hangi bölümden birisi okuyabilirdi ki zaten!.. Bizim bölüm biraz fazla sayıda sağcının olduğu bir bölüm değil miydi? Yoksa milliyetçi miydi onlar?.. Kendilerinin bir ilgisi yoktu elbette!.. Laf olsun diye sormuşlardı... Kendileri işletme okuyorlardı... Sevil seviyordu bölümünü. İpek pek hoşnut değildi ama girmişti bir defa. Ailesi pek memnundu kızlarının işletme bölümünde tahsil görmesinden. Aslında gelecek sene... yani üçüncü sınıf en zor sınıftı. Baraj gibi. Anlardım ya!.. Hep böyle yalnız mı gezerdim?.. Ee, arkadaşlarım neredeydi o zaman?..

O gamzeyi bir tek o gün, o an gördüm yanağında. Sanrıydı sanırım. Her şeyi daha masum kılan bir gamze...

Bizim dersin başlamasına bir saat vardı ve Arif ile Kerem dersliklerin yakınında kalmayı tercih etmişlerdi. Onları unutmuş gibiydim. Arkadaşlarım yanına dönmem gerektiğini söyledim. Derse on dakika kalmıştı. Yine görüşecektik nasıl olsa.

Hafif bir şaşkınlıkla yüzüme baktılar.

“Görüşeceğiz tabii. Allah’ın dağından nereye kaçabiliriz ki? Sonuçta burada ya da şurada görüşeceğiz. Alt tarafı Beytepe!”

İpek derinden baktı gözlerime. Havuzlara dalıp çıktım. Ben kurulanırken o gülümsedi.

Arif liseden beri arkadaşımdaydı. Haylaz, huysuz, nedensizce huzursuz. Beni çılgınlığa yönlendiren bir yapısı vardı. Çılgınlık dediysem öyle insanın aklını başından alacak kadar büyük şeyler değil elbette. Bir basket maçından sonra, bizi davet eden kızların evine gitmek, birer keyif sigarası tütürmek, eğlenmek gezmek, ya da akşam babasının arabasını ödünç alabilirse, beraberce şehrin belli yerlerinde dolaşıp, Çankaya’ya çıkmak, Botanik bahçesinin karanlık ağaç denizine karşı oturup biralarımızı içip sigaralarımızı tellendirmek gibi sözümona çılgınlıklar. Yani masum çılgınlıklar. Zaten Ankara’da fazla çılgınlık da yapılmaz.

Esmer, yakışıklı bir çocuktuktu Arif. Benden beş santim kadar uzundu: 1.85 boy! Lisede ‘Sırık’ dedik. Hababam Sınıfı’mızın Ferit’i oydu işte! Ama lisedeyken hem sağcılardan hem solculardan dayak yemek ikimize de çok koyuyordu. Yapılı olmamıza rağmen, onlar genelde hep kalabalık oluyorlardı. Biz de birbirimizi kollamaya çalışıyorduk abilerimizin dayağından. Derken onlar bize alıştı. Sanırım biz de onlara alıştık ister istemez. ‘Sırık’ ile ‘Küçük Sırık’ dayak yemeden de adam gibi davranabiliyorlardı onlara.

Ben istediğim için bu bölümü seçmiştim. Arif ise tembelliğinden. Başka bir şey çalışacak kadar

vakti olmamasından. Oysa yıllar sonra bana, Şahin Bey'e duyduğu saygının da etkisi olduğunu söylemişti bu seçiminde. Pek inanmamıştım.

Kerem'e gelince, onunla üniversitede tanışıp arkadaş olduk. Kayıtlarımızı yaptırdıktan sonra ilk dersimizde. Arif ne kadar yakışıklı, dışa dönük, sosyal bir insansa, Kerem de aksine o kadar sıradan, hatta bulunduğu ortamlarda kendisini silmeye çalışan, neredeyse görülmemek için uğraşan, içine kapalı, kendi halinde bir çocuktur. Sanki Arif bir yönümü tamamliyordu, Kerem ise bir başka yönümü. Şimdi düşündükçe daha iyi anlıyorum.

Belki de ben ikisinin karışımından oluşan bir insandım. Birbirimizdeki eksiklikleri örtüyorduk. Arif, Kerem'de kendisine fazla gelen durgunluğun bende tam kıvamında olduğunu düşünüyordu. Kerem ise Arif'te uç boyutlarda gördüğü çılgınlığı, benim daha sınırlı ve akıllı bir biçimde yaptığımı düşünüyor olmalı ki dostluğumuz yıllarca sürdü ve halen de devam ediyor. Yani... Galiba, devam ediyor. Birbirimiz için birer denge unsuru olduk üçümüz.

Yıllar sonra Sevil ile Arif evlendiklerinde ve Ankara'da sözümona mutlu bir biçimde yaşadıklarında dostluğumuz sürdü. Kerem, felsefe bölümünden Şule ile evlenip İzmir'e yerleştiğinde, onlarla da haberleşmemiz devam etti.

Seksenli yıllardı.

Kaya Sancar

AŞKIN VE KEDERİN KİTABI

"Edeplisi, edepsizi, argosu, pornosu, romantiği ile herhalde sayısız yazı yazılmıştır aşk üzerine. Herkes kendisine göre bir tanımını yapmıştır aşkın, yaşadığı duygunun adını koymaya çalışmıştır. Aşk, ne kadar çok söylenirse, anlatılırsa, gizemi o kadar azalacak; diğer duygular arasında da o kadar betimlenmiş, tanımlanmış ve teşhis edilmiş olacaktır. Belki de bu nedenden, okuduğum yazıların neredeyse hepsi aşk üzerine. Ama şimdiye dek okuduklarım arasında benim İpek'e duyduğum gibi bir aşkı açıklayan bir yazı görmedim hiç. Belki her insan kendi aşkını yazmalı. Bilemiyorum. Ama şu bir gerçek ki, ben günden güne artan bir aşkla seviyorum İpek'i. Sadece bazı zamanlarda bunu göstermeyi unutuyorum. Yok, galiba ben aşkımı göstermeyi pek beceremiyorum."

Bir kadın, bir erkek ve hoşlanmayla başlayıp aşka, sonra da tutkuya dönüşen bir ilişki. Seksenli, doksanlı, iki binli yılların anıları ile örülmüş yaşamlar. Fonda, Türkiye'nin son otuz yılı. Ankara'dan Mudanya'ya, Antalya'dan İstanbul'a, Bordeaux'dan Paris'e taşınan ölümsüz bir aşkın ve kederin 'kendince' yazılmış kitabı. Kâh duygusal, kâh fırtınalı, ama hep aşka dair özel bir dil. Yalnızca 'ilk roman'ın değil, birçok romanın ötesinde 'olgun' bir yapıtla genç yazar **Kaya Sancar**, edebiyatımıza "Merhaba" diyor.

Hayatının her döneminde aşkı yaşamış, yaşayan ve yaşayacak herkes için: **Aşkın ve Kederin Kitabı...**

Kapak resmi: MUSTAFA DELİOĞLU

ISBN 975-07-0385-5

9 789750 703850

<http://www.canyayinlari.com>